

vi følge det ærede Mindretal, ſkulle vi nu præge Rigsdalere og halve Rigsdalere, ſom alſaa maa blive paafkræve 1 Rigsdaler og $\frac{1}{2}$ Rigsdaler. Men ſæt nu, at vi alſaa om et Nar eller to kunne komme til at afſlutte en Konvention, ſaa vil den Mynt, ſom vi have udmyntet med Paafkrift 1 Rigsdaler og $\frac{1}{2}$ Rigsdaler, ikke være rigtig brugelig; thi det vil jo være klart, at naar man ſtutter Konvention ſammen med Sverrig, kan hverken dette Land eller Danmark beholde Ordet Rigsdaler. Vi kunne ikke begge beholde dette Ord, og det ene Land kan vanſtelligt gaa over fra det ene til det andet; thi i Overgangstiden vil man ikke kunne vide, om der menes den dobbelte eller den enkelte Daler. Nu mente rigtigſt den ærede Ordfører, at Regjeringen kunde have Bemyndigelse til at ſkrive paa vore Mynter en Betegnelse af, at de gjaldt viſe Kroner, men dette maa jeg dog tillade mig at ſætte et meget ſtort Spørgsmaalstegn ved, naar vi ikke ere ſikre paa, at en Krone vil være nogenſomhelſt Mynt; thi den bliver førſt Mynt ved den Konvention, der er Tale om at afſlutte, og hvorledes Regjeringen ſkulde kunne ſætte Navnet af en imaginær Mynt, der ikke exiſterer i noget Land, paa vore Mynter, kan jeg ikke forſtaa. Det vil alſaa viſe ſig, at det netop er af praktiſke Henſyn og for at undgaa ſtore Vidtløſtigheder i Fremtiden, at vi bør gaa ind paa Regjeringens Forſlag, og at det er en meget betydelig Miſſighed ved det ærede Mindretals Forſlag, at det ikke har forandret Rigsdalerenheden til 2 Kroner.

Jeg kommer nu, mine Herrer, til at gaa over til den anden Del af mine Betragtninger — jeg beder Thinget undſkyld, om jeg har været lidt for vidtløſtig i denne Sag, men dette ligger i, at vi have haft ſaa liden Leilighed til at drøfte den tidligere — nemlig hvad der vil ſke, derſom Thinget negter ſit Samtykke til Afſlutningen af en Konvention med Sverrig. Der har det ærede Mindretal ſuldbkommen rigtig ſagt i ſin Betænkning, at man ikke kan vide, hvad Norge vil gjøre, og jeg vil tilføje, at denne Sætning langſt er bleven ſvækket ved, hvad den ærede Ordfører anførte os efter det norſke „Uſtenblad“; thi denne Meddeleſe er en ſuldbkommen Underhaandsmeddeleſe, og jeg tror ikke, at der er kommet nogen Beſlutning fra Storthingets forſtærkede Bankomité, eller at der er fremlagt nogen Betænkning fra den. (Føderer i ſen: Den kommer maaffe i Dag). Maaffe kommer den i Dag, det vide vi jo ikke, men ſelv om et ſaadant Forſlag kommer frem; hvad vidner det ſaa om? Det vidner om, at man i Norge anſer det for ſandſynligt, at der vil blive afſluttet en Konvention mellem Danmark og Sverrig. Det ſkulde fremgaa deraf, at de ville ſkrive „Krone“ paa deres Mynter; men hvilken Mening vil det have, at de ville ſkrive „Krone“ paa deres Mynter, naar der hverken exiſterer Kroner i Danmark eller i Sverrig? De maatte da ſelv lave en Krone for deres egen

Jornſielfe, ſvarende til 30 Skilling Norſk. Dette vidner om en anden Ting, nemlig, at de tænke paa, at naar de Banſeligheder ere overvundne, ſom de for Diebliffet have ved at tiltræde Konventionen; da ville de tiltræde den. Dette ſkal jeg komme tilbage til ſiden og da ogſaa berøre, hvad den ærede Ordfører ſagde om, at vi ville tvinge Normændene. De Herrer ville ſe, at dette er en aldeles urigtig Betragtning, hvad der jo navnlig fremgaa af, hvad jeg her har ſagt. Normændene ere alſaa i Færd med, ſom den ærede Ordfører ſagde, at gjøre noget Sigtende ſom det, han foreſlaar Thinget her at gjøre — men kun under den Forudsætning fra deres Side, at Konventionen kommer i Stand mellem Danmark og Sverig. Hvis imidlertid Konventionen ikke kommer i Stand mellem Danmark og Sverrig, hvad ville ſaa Normændene gjøre? Jeg veed det ikke. Kan Nogen her ſvare mig derpaa? Jeg har ret nok fulgt Alt, hvad der i Norge og Sverrig er kommet frem om denne Sag; men jeg ſer mig ikke i Stand til at beſvare dette Spørgsmaal. Derved kommer det andet Spørgsmaal: Derſom vi ikke vedtage Konventionen, hvad ville ſaa Svanſkerne gjøre? Kan Nogen ſige det? Jeg kan det ikke, og jeg paafaar, at der Ingen er i denne Sal, der kan ſige det, derſom det ikke netop ſkulde være den høitærede Finanzminister. Der er Ingen, der gjennem ſine Forbindelſer kan vide det, fordi Svanſkerne ſelv ſlet ikke vide det og ſelv ſlet ikke ere paa det Rene dermed. Svanſkerne ville imidlertid viſnok ſige: Nei, kunne vi ikke være ſikre paa, at faa en Konvention med Danmark i denne Sag, ville vi tage under meget alvorlig Overveieſe, om vi ikke ſkulle gjøre noget ganſke Andet, end hvad vi tidligere have tænkt paa. Og, mine Herrer, hvorledes bliver ſaa Stillingen? Saa have vi vedtaget en Myntlov for os ſelv alene; ſaa have vi vedtaget et Myntſyſtem, ſom kun ſaar Gylbdighed for vort lille Land, et Land, der ligger omgivet af ſtore handelsdrivende Nationer, der ligger midt i Overſtæringspunktet mellem nogle af de betydeligſte Handelsruter i Europa, baade fra Syd til Nord og fra Øſt til Veſt. Paa dette lille Punkt vilde man have dannet ſig et eget Myntſyſtem, der ſlet ikke har Guld eller Sølvsmytning i noget andet Lands Myntſyſtem. Saa, mine Herrer, det kan jeg ſige Dem, at engang hen i Tiden, naar man har tabt af Grindringen de ſæregne, tilbels politiſke Konſtellationer, der i Diebliffet have bevæget det ærede Mindretal til at foreſlaa en Beſlutning ſom denne, vil man ſige til os: Det var en Laabelighed at vedtage et ſaadant Myntſyſtem. Derfor vil jeg lægge det ærede Thing særdeles paa Hjerte, at det ikke gjør et Skridt, hvorved vi blive udfatte for alle de Miſſigheder, der følge af, at man kaſtes ud for Bind og Bøve med Henſyn til det nye Syſtem; der indføres. — Jeg har endnu en Betragtning at frem-